

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Landstinget. № 39.

Femtende Møde.

Løvedagen den 23de Februar.

(Fortf.)

Blechingberg (fortsat): Og naar det saaledes dog maa erkendes, at man ikke kan knytte Afgjørelsen til Betragtningen af hvad den offentlige Interesse fordrer, saaledes som med Hensyn til Stier til Kirke, Skole eller Ethinguus, men at den derimod maa knytte sig til en Bevisførelse for, at de fra Alderstid have været benyttede paa den angivne Maade, saa synes det mig rigtigt nok, at det har endeel imød sig, i det Regulativ, som omtales, at optage denne sidste Slags Bete. Forsaavidt der er bemærket af en foregaaende Taler, at der ikke udtrykkeligt er bestemt Noget om Udgangspunktet for saadanne Stier, saa indseer jeg ikke, hvorledes Loven skulde kunne indeholde saadanne Bestemmelser, da det dog er Noget, der maa afgjøres efter de locale Forhold, hvorvidt der er en saadan Nødvendighed, en saadan Trang til en almindelig Afbenyttelse af saadanne Stier til Kirke, Skole og Ethinguus, som Lovgiveren i Udkaftet er gaaet ud fra.

Solberg: Noget af det, som jeg vilde tillade mig at fremføre, er allerede blevet anført af den ærede Taler, der nu satte sig. Jeg skal imidlertid, med Hensyn til hvad der er yttret af den ærede 5te Landstingsmand for 1ste Valgkreds (Ørsted) tillade mig at fremføre nogle Ord. Jeg maa nemlig bemærke, at det meget sjældent er Tilfældet, at en Kirkesti ikke falder sammen med en Skolesti, det vil være meget sjældent, at man skulde have en særegen Kirkesti, der ikke tillige bruges som Skolesti. Det være mig dernæst tilladt at fremføre nogle Ord for dem, i hvis Lod det er faldet at maatte gaae. Det er jo bekjendt, at de, som maae gaae, maae dog arbejde for dem, der ere i det lykkelige Tilfælde, at de ikke

behøve at gaae, at de nemlig maae arbejde for at holde Kjøreveien i stand, og sørge for, at den bliver passabel om Vinteren, hvilket forarsager dem stor Besværlighed. Det synes mig derfor ogsaa at være billigt, at de lykkelige, i hvis Lod det er faldet at kunne kjøre, ogsaa maa gjøre Noget for dem, der kun tilfods kunne begive sig til Guds Huus. Det er virkelig ikke en ubetydelig Ting og maa efter min Mening ikke betragtes saaledes. Naar man betænker, at der er Folk, der undertiden have en Mil til Kirken, saa kunde det dog vistnok være udfølgelig for disse Mennesker, at de paa en noget beqvem Maade kunde komme den lange Vej dertil, og naar man kjender Noget til Landet og dets Forhold i det Hele, veed man ogsaa, at det for Mange ikke alene er en Trang at komme til Kirken, men ogsaa en Slags Pligt for dem at komme derhen. Da der nu ved vore Landeveie slet ikke er gjort Noget for de Gaaendes Bequemmelighed, saa at disse, naar de om Vinteren møde en Bøgn, maae gaae ud i den dybe Sne, saa synes det mig ogsaa at være et Billighedshensyn, at der gives dem Leilighed til ad Gangstier at kunne komme hen til Guds Huus. Med Hensyn til hvad der er yttret om, at det ikke skulde være nødvendigt at have Skolestier for Kjøbstadernes Vedkommende, maa jeg dog bemærke efter den Erfaring, jeg har gjort, at dette paa mange Steder er særdeles nødvendigt. Der ere de Børn, der skulle gaae i Skole i Kjøbstaden, som have over $\frac{1}{2}$ Mil at gaae; det er Tilfældet med en Commune, jeg kjender. Byens Jorder, der ere fråttiggende og derfor ikke saagodt kunne drives af Indbyggerne, der boe i Byen, blive mangen Gang udparcellerede og solgte netop til Huusmænd, og naar da Husene ligge trindt omkring paa Markerne, vil Enhver let indsee, at saadanne Gangstier, der skulle føre disse Smaapersoner til det Sted, hvor de skulle nyde deres Undervølsning, have